

JULES VERNE

ΤΟ ΑΙΓΑΙΟΝ ΑΝΑΣΤΑΤΟΥΜΕΝΟΝ

(Συνέχεια)

Είκοσι λεύγαι ἀπητοῦντο ἔτι ὅπως φθάσῃ εἰς τὰ ὕδατα τῆς πρωτευούσης τῆς νήσου, ἃς ἡ γοργὴ Καρύστα διήνυσε ταχέως ἀναπετάσασα τὰ ἱστία ἐν ᾧ αἱ ἐπηγεκνίδες ἐφθασαν ἔσχατῇ ἐπιφανείᾳ τοῦ ὕδατος. Ἡ αὐρὰ εἶχεν ἐπαισθητῶς ἐπιταθῇ. "Εδει λοιπὸν νὰ ἐπιστήσῃ πᾶσαν τὴν προσοχὴν τοῦ ὁ πηδαλιούχου ὅπως μὴ ἐκτεθῇ εἰς κίνδυνον ὑπὸ τὸν πελώριον ἐκείνον ἐξοπλισμόν. Εὐτυχῶς οἱ ἱστοὶ ἦσαν στερεοί, ἡ ἐξάρτησις σχεδὸν νέα καὶ ἀρίστης ποιότητος. Οὐδὲ κατὰ μικρὸν συνεστῆλθε ἱστίον, εἰδ' ἂν λατφὸς κατεβιβάσθῃ, ἀλλὰ προῦχώρησεν ἀπαθῶς ὥσπερ ἐπρόκειτο περὶ ἀγῶνος ὠκυπλοίας ἐν διεθεινῇ τινὶ νηοδρομίᾳ (match).

Οὕτω διήλθον πρὸ τῆς νησίδος τῶν Παξῶν, ἐν ᾧ πρὸς βορρᾶν ἐσκιαγραφουντο ἤδη τὰ πρῶτα ὑψώματα τῶν Κορφῶν καὶ ἐκ δεξιῶν ἡ Ἀλβανικὴ ἀκτὴ διέγραφεν εἰς τὸν ὀρίζοντα τὴν ὀδοντωτὴν κατατομήν τῶν Ἀκροκερκυρίων. Ἡ σκολιὰ μὴ ἔχουσα μῆτε φορτίον δικαιολογουὶν τὸν πλοῦν τῆς μῆτε τὰ ἀναγκαῖα ἔγγραφα ἀπέφυγε τινὰ ὑπὸ Ἀγγλικὴν ἢ Ὀθωμανικὴν σημαίαν ἐκεῖ που παρτηρηθέντα πολεμικὰ σκάφη, καὶ περὶ τὴν ἐσπέραν συνέστειλεν ὀλίγον τὰ ἱστία ὅπως εἰσπλεύσῃ εἰς τὸν χωρίζοντα τὴν νήσον τῶν Κορφῶν ἀπὸ τῆς στερεᾶς πορθμόν. Οἱ κεροῖακες ἐξετάθησαν καὶ ὁ πηδαλιούχος ἐκράτησεν ἐπὶ τὴν τέταρτον προσήνεμον τὸ πλοῖον. Τέλος ἀνῆλθε τὸ ἐν τῇ νοτίᾳ ἄκρᾳ τῆς νήσου Λευκὸν ἀκρωτήριο.

Τὸ μέρος τοῦτο τοῦ πορθμοῦ εἶναι γραφικώτερον τοῦ βορείου. Διὰ τοῦτο δὲ μάλιστα ἀποτελεῖ ἐπιτυχὴ ἀντίθεσιν πρὸς τὴν ἀλβανικὴν περὶ τὴν τότε σχε-

δὸν ἀκαλλιέργητον καὶ ἡμιαγρίαν. Μιλιὰ τινὰ περὶ τὴν ἡ σκολιὰ διέπλευσε λοξῶς τὸν εὐρυνόμενον ὑπὸ τῆς κολπώδους κορφωτικῆς παραλίας πορθμόν. Τὸ βῆθὺ τοῦτο καὶ πύλας δοντωτὸν τῆς παραλίας εἶναι τὸ δίδον εἰς τὴν νήσον 65 λευγῶν περίμετρον, ἐν ᾧ μόλις ἔχει 2' μέγιστον μῆκος καὶ 6' μέγιστον πλάτος.

Πρὸς τὴν 5ην παρέπλεε παρὰ τὴν νησίδιον τοῦ Ὀδυσσεῶς, τὸ ἀνοιγμὰ δι' οὗ συγκοινωνεῖ ἡ λίμνη Χαλκιδιόπουλο, — ὁ ἀρχαῖος Ἑλληνικὸς λιμὴν, μετὰ τῆς θαλάσσης. Εἶτα παραπλεύσασα τὴν γραφικωτάτην καὶ κατὰ φύτον ἐξ ἀλῆος καὶ βρομελιδῶν ἀκτὴν, ἐστράφη πρὸ τοῦ ὄρους Καστράκιου καὶ τῶν δεσποζόντων αὐτοῦ ὄρειων, πρὸ τοῦ θερινοῦ ἀνακτόρου τῶν λόρδων Ἀρμυστῶν, ἀφῆσθα ἀριστερόθεν τὸν ὄρμον τῶν Καστράδων ἀφ' οὗ κυκλοτερεῶς ὑψοῦται ἡ ὁμώνυμος κωμόπολις, τὴν μᾶλλον περιέκτον ἢ ὁδὸν Strada Marina (θαλασσία ὁδός), εἶτα τὸ δεσποτήριο, τὸ παλαιὸν φρούριον τοῦ Σωτήρος καὶ τὰς πρῶτας οἰκίας τῆς κορφωτικῆς πρωτευούσης. Ἐκαμψε τότε τὸ ἀκρωτήριο Σίδερν, ἐφ' οὗ ὑψοῦται ἡ ἀκρόπολις, εἶδος μικρᾶς στρατιωτικῆς πόλεως, ἀρκετὰ εὐρυχώρου ἵνα περιλάβῃ τὴν διαμονὴν τοῦ διοικητοῦ, τὰ εἰρήματα τῶν ἀξιωματικῶν του, ἐν νηοκομείον καὶ μίαν Ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν, ἣν οἱ Ἀγγλοὶ εἶχον μεταβάλλει εἰς προτεσταντικὴν. Τέλος στραφεῖσα εὐθὺ πρὸς δυσμὰς ἔκαμψε τὸν Ἀγ. Νικόλαον καὶ παραπλεύσασα τὴν ἀκτὴν ἐφ' ἧς ὑψοῦνται κλιμακῆδόν αἱ οἰκίαι τοῦ βορείου τῆς πόλεως, ἠγκυροβόλησεν εἰς ἀπόστασιν ἑκατὸν περίπου μέτρων ἀπὸ τῆς προκυμῆας.

Ὁ Νικόλαος Στάρκος, ἀφ' οὗ ἐπέρασεν εἰς τὴν ζώνην τοῦ μίαν τῶν ἐν συχνῇ χρήσει ἐν Μεσσηνίᾳ μὲ βραχεῖαν καὶ πλατεῖαν λεπίδα μαχαίρων, καὶ ὁ Σκόπελος ἐπέβησαν λέμβου καὶ ἀπεβιβάσθησαν πρὸ τοῦ Ὑγειονομείου ἔνθα ἐπέδειξαν τὰ ἔγγραφα τῶν, ἀπερ ἦσαν ἐν πλήρει τάξει, κατόπιν δὲ ἀπεχωρίσθησαν ἵνα ὑ-

πάγη ἕκαστος ὅπου καὶ ὅπως ἔδει, συμφωνήσαντες νὰ συναντηθῶσιν τὴν ἐνδεκάτην ὁπῶς ἐπικνέλωσιν εἰς τὸ πλοῖον. Καὶ ὁ μὲν Σκόπελος, ὡς ἐπιφορτισμένος τὰ ἀφόρωντα τὴν Καρύστειν, εἰσέδυσε ἐν τῷ ἐμπορικῷ μέρει τῆς πόλεως μέσῳ ὁδῶν μικρῶν, στενῶν καὶ σκολιῶν μετὰ ἰταλικῶν ὀνομάτων καὶ παντοειδῶν ἀνκαλῶν ἀψιδωτῶν ἐργαστηρίων ἀνκαπολούτων Νεαπολιτικῶν συνοικιστῶν· ὁ δὲ Νικόλαος Στάρκος, ἐπιθυμῶν πρὸ παντός τὴν ἐσπέραν ἐκείνην νὰ πάσῃ λόγῳ, κατὰ τὸ κοινὸν λόγιον, διηυθύνθη πρὸς τὸ Esplanade, τὴν εὐπρεπεστέραν συνοικίαν τῆς πόλεως.

Ἡ ἐν λόγῳ Esplanade ἢ πλατεῖα τῶν ὅπλων περυστευμένη γύρωθεν δι' ὠραίων δένδρων ἐκτείνεται μετὰ τῆς πόλεως καὶ τῆς ἀκροπόλεως χωρίζομένη τῷ τῆς διὰ πλατείας ἀφ' ὧν. Ἀσυνήθης κίνησις ξένων καὶ ἐντοπίων ἐγένετο τότε ἐν αὐτῇ. Ἀγγελοφόροι εἰσῆρχοντο εἰς τὸ πρὸς τὸ Β. τῆς πλατείας ἐγερθὲν παρὰ τοῦ στρατηγοῦ Μπίτλανδ μίγχερον καὶ ἐξήρχοντο διὰ τῶν πυλῶν τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ Ἀγ. Μιχαὴλ αἰτίνες, ἐκ λευκῆς κατασκευασμέναι λίθου, κεῖνται κατὰ μήκος τῆς προσόψεώς του. Ἀκατάπαυστος ἐν καλλαγῇ διακοινώσεων ἐγένετο οὕτω μετὰ τοῦ μεγάρου τοῦ διοικητοῦ καὶ τῆς ἀκροπόλεως, ἥς ἡ περιαιρετὴ γέφυρα ἦν κατεβιβασμένη πρὸ τοῦ ἀνδριάντος τοῦ στρατάρχου Σχυλεμβούργ.

Ὁ Νικόλαος Στάρκος ἀνείχθη μετὰ τοῦ πλήθους, ὅπερ εἶδεν ὅτι εὐρίσκετο ὑπὸ τὸ κράτος ἀσυνήθους συγκινήσεως, ἀλλὰ μὴ συνθηκίζων ν' ἀρχίζῃ ἐρωτήσεις, ἠρκέσθη ν' ἀκροᾶται. Τὸ ἐκπληξάν αὐτὸν ἦν ὄνομα τι ἀμεταβλήτως ἐπαναλαμβανόμενον εἰς πάντας τοὺς ὁμίλους μετὰ ὀλίγον κολακευτικῶν χαρακτηρισμῶν, — τὸ ὄνομα Σακρατίφ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφάνη ἐρεθίσαν κατ' ἀρχὰς τὴν περιέργειαν τοῦ ἀλλ' ὑψώσας τοὺς ὤμους, ἐξηκολούθησε νὰ κατέρχεται τὴν πλατείαν μέχρι τοῦ ἐπιχώματος, ὅπερ ἐπεράτου αὐτὴν δεσπόζον τῆς θαλάσσης.

Ἐκεῖ μερικοὶ περιέργοι εἶχον συναθροισθῇ περίξ κυκλικῶς τινος ναύστου νεωστὶ ἰδρυθέντος εἰς μνήμην τοῦ σίρ Θωμᾶ Μπίτλανδ. Μετὰ τινα ἔτη εἰς ὀβελίσκος ἐστήθη ἐκεῖ πρὸς τιμὴν ἐνὸς τῶν διαδόχων του, τοῦ σίρ Χόουαρδ Δουγλᾶς, κατάντικρὺ τοῦ πρὸ τοῦ μεγάρου τῆς διοικήσεως ἱσταμένου ἤδη ἀνδριάντος τοῦ νῦν Ἀνωτέρου Λόρδου Ἀρμόστοῦ Φρεϊδερίκου Ἀδμ. Προφανές ὅτι ἂν ἡ Ἀγγλικὴ προστασία δὲν ἐλάμβανε πέρας θέτουςα τοὺς Ἰονίους νήσους ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τοῦ Ἑλλήν. Βασιλεῖος, αἱ ὁδοὶ τῶν Κερφῶν θὰ ἦσαν ἀτάφρακτοι ἐκ τῶν ἀνδριάντων τῶν διοικητῶν των. Ἀλλὰ πολλοὶ Κρηφίωται οὐδέποτε διενεγήθησαν νὰ μεμφιμνησῶσι διὰ τὴν σπατάλην ταύτην τῶν ὀρεχαλκίων ἢ λιθίνων ἀνθρώπων, καὶ ἴσως πολλοὶ μετὰ πόθου ἀναμνησκονται τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Ἀλλ' ἐὰν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ὑπάρχουσιν ἀντίθετοι γνώμαι, ἐὰν ἐπὶ τῶν 60,000 κατοίκων τῆς ἀρχαίας Κερκύρας καὶ τῶν 20,000 τῆς πρωτεύουσος αὐτῆς ὑπάρχουσιν χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, χριστιανοὶ Ἕλληνες, πολυριθμοὶ Ἰουδαῖοι, σικοῦντες κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην μεμνημένην συνοικίαν ἐν εἴδει Ghetto, εὖν ἐν τῷ ἐκ τούτων φυλῶν συγκειμένῳ τούτῳ πλήθει ὑπάρχον ἰδέαι ἀντίθετοι ἀναλόγως τῶν ἀντικειμένων συμφερόντων, κατ' ἐκείνην ὁμῶς τὴν ἡμέραν πᾶσα διαφωνία ἐφάνετο ἐξοφνηθεῖσα πρὸ μιᾶς κοινῆς σκέψεως, κατάρτας ἀπονεμομένης εἰς ὄνομα τὴν ἀκαταπαύστως ἐπαναλαμβανόμενον.

— «Σακρατίφ! Σακρατίφ! Ἐπὶ τὸν πειρατὴν Σακρατίφ!»

Καὶ ἂν τὸ ὄνομα τοῦτο, Ἀγγλιστὶ, Ἰταλιστὶ, ἢ Ἑλληνιστὶ ἐκφερόμενον, διέφερε κατὰ τὴν προφορὰν, δὲν διέφερον ὁμῶς οὐδαμῶς κατὰ τὴν ἐννοίαν τὰ ἐπισωρευόμενα εἰς αὐτὸ ἀναθέματα. Ὁ Στάρκος ἐξηκολούθει ν' ἀκροᾶται χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτε. Ἐκ τοῦ ἐπιχώματος οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠδύναντο εὐχερῶς νὰ διατρέξωσι μέγα μέρος τοῦ πορθμοῦ τοῦ δι-

κην λίμνης φρασσομένου εἰς τὸ ἀντίπαρην μέρος ὑπὸ τῶν Ἀλβανικῶν ὁρέων, ὧν ὁ δῶν ἥλιος ἐχρύσου τὰς κορυφάς. Στραφεῖς δ' εἶτα πρὸς τὸν λιμένα ὁ πλοίαρχος τῆς Κερύστας παρετήρησεν ἐκεῖ πυρετώδη κίνησιν. Πολυάριθμοι λέμβοι διηυθύνοντο πρὸς τὰ πολεμικὰ πλοῖα. Σημεῖα ἀντηλλάσσοντο μεταξύ τῶν πλοίων τούτων καὶ τοῦ σηκιοφόρου ἱστοῦ τῆς ἀκροπόλεως, ἧς αἱ τηλεβολοστοιχίαι καὶ τὰ ὑποτειγίσματα ἀπεκρύπτοντο ὀπισθεν συστάδος γιγαντιαίων ἀλῶν. Προφανῶς, — καὶ εἰς ναύτης δὲν ἠδύνατο ν' ἀπατηθῇ. — ἔν ᾗ πλείονα σκάφη ἡτοιμάζοντο νὰ ἐκπλεύσωσι τῶν Κορφῶν. Ἀλλ' ἤδη ὁ ἥλιος εἶχαν ἐξαρκυνισθῇ ὀπισθεν τῶν ὑψηλῶν κορυφῶν τῆς νήσου καὶ, ἐπεὶ εἰς τὸ γεωγραφικὸν τοῦτο πλάτος ἡ ἀμφιλύκη εἶναι ἀρκετὰ βραχεία, ἡ νύξ δὲν θὰ ἐβράδυνε νὰ ἐπέλθῃ.

Τότε ὁ Στάρκος κατήλθε πάλιν ἐπὶ τῆς πλατείας, καταλείπων εἰς τὸ ἐπίχωμα πλῆθος περιέργων καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν θολωτὴν οἰκιστοίχian τὴν ὀρίζουσαν τὴν δυτικὴν πλευρὰν τῆς πλατείας τῶν ὀπλων, ἔνθα δὲν ἔλειπον μῆτε τὰ τὰ κατὰφωτα καφφεῖα μῆτε αἱ ἐπὶ τῶν λιθοστρώτων καθέδρουστοιχίαι, κατειλημμένοι ἤδη ὑπὸ πλυαριθμῶν καταναλωτῶν. Οἱτινες δέον νὰ παρατηρήσωμεν ὅτι κατεγίνοντο μᾶλλον εἰς τὴν συνομιλίαν παρὰ εἰς τὴν «κατανάλωσιν», ἂν ἐν τούτοις ἡ λέξις αὕτη δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ — ὡς ἄγαν νέα — εἰς τοὺς πρὸ πεντηκονταετίας Κορφιώτας.

Ὁ Νικόλαος Στάρκος ἐκάθησε πρὸ μικρῆς τραπέζης μετὰ τῆς ἀμετατρέπτου προθέσεως νὰ μὴ χάσῃ λέξιν ἐκ τῶν ἀταλλάσσομένων εἰς τὰς γειτονικάς.

— «Τῇ ἀληθείᾳ» ἔλεγεν εἰς ναύκληρος τῆς Strada Marina, «δὲν ὑπάρχει πλέον βοήθεια διὰ τὸ ἐμπόριον καὶ δὲν θὰ ἐτόλμα τις νὰ ῥιψοκινδυνεύῃ φορτίον ἀξίας εἰς τῆς σκαλαῖς (26) τῆς Ἀνατολῆς!»

(26) Ἐμπορικὸς λιμένας. Σ. Μ.

— «Καὶ ἐντὸς ὀλίγου», προσέθηκεν ὁ μετ' αὐτοῦ διαλεγόμενος — εἰς τῶν χονδρῶν ἐκείνων Ἀγγλων, οἵτινες φαίνονται πάντοτε καθήμενοι ἐπὶ ἐνὸς *balbot*, ὡς ὁ πρόεδρος τῆς βουλῆς των, — «δὲν θὰ βρίσκῃ κανεὶς ναύτας νὰ ὑπερετώσιν εἰς τὰ πλοῖα τοῦ Ἀρχιπελάγους!»

— «ὦ!... αὐτὸς ὁ Σακρατίφ!... αὐτὸς ὁ Σακρατίφ!... ἐπανελάμβανον μετ' ἀληθοῦς ἀγανακτήσεως, εἰς τοὺς διὰφόρους ὁμίλους.

— «Ὅνομα καμωμένο ἐπίτηδες γιὰ νὰ γδάρῃ τὸν λάρυγγα,» ἐσκέπτετο ὁ κύριος τοῦ καφφεῖου, «καὶ γιὰ νὰ μᾶς κάμῃ νὰ θέλουμε δρυσιστικά!»

— «Κατὰ ποῖαν ὥραν ἀποπλέει ἡ Σοφάντα;» ἠρώτησεν ὁ ἔμπορος.

«Εἰς τὰς ὀκτώ;» ἀπάντησεν ὁ Κορφιώτης. — «Ἀλλὰ», προσέθηκε διὰ τόνου, μὴ ὑποδηλοῦντος ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, «δὲν πρόκειται περὶ τῆς ἀναχωρήσεως, πρόκειται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἀποτέλεσμα!»

— «Ἐ! θὰ φθάσουν!» ἐφώναζεν ἑτερος. «Δὲν θὰ ἦνε γραπτὸν ἓνας πειρατὴς νὰ ἐκμηδενίσῃ τὸ βρεττανικὸν ναυτικόν.....»

— Καὶ τὸ Ἑλληνικὸν καὶ τὸ Γαλλικὸν καὶ τὸ Ἰταλικὸν ναυτικόν! προσέθηκε φλεγματικῶς ἀξιωματικὸς τις Ἀγγλος, ὅστις ἐπεθύμει, ἂν συνέβαινε ἐκ μηδένισις, νὰ εἶχον ὅλοι τὸ μέρος των.

— «Ἀλλὰ,» ἐπανελάβεν ὁ ἔμπορος ἐγειρόμενος, «ἡ ὥρα πλησιάζει. καὶ ἂν θέλωμε νὰ παραστῶμεν εἰς τὴν ἀναχώρησιν τῆς Συφάντας, θὰ ἦτο ἴσως καιρὸς νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ *esplanade*!»

— «Ὅχι.» ἀπάντησεν ὁ συνομιλητὴς του, «τίποτε δὲν μᾶς βιάζει. Ἀλλως τε τὸν ἀπόπλουον θὰ ἀναγγεῖλῃ βολὴ κανονίου.»

Τότε ὁ Νικόλαος Στάρκος ἐνόμισε τὴν στιγμὴν κατάλληλον ἵνα ἐπέμβῃ, καὶ, χωρὶς ὁ ἐλάχιστος τόνος νὰ προδίδῃ ἐν αὐτῷ αὐτόχθονα τῆς μεσημβρινῆς Ἑλλάδος:

— «Κύριοι,» εἶπεν ἀποτεινόμενος πρὸς

τούς παρακαθημένους, «ἐπιτρέψατέ μοι ἂν εὐαρεσθῆσθε, νᾶ σᾶς ἐρωτήσω τί πράγμα εἶνε αὐτὴ ἡ Συφάντια. περὶ τῆς ὁποίας ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ σήμερον;»

— «Μία κορβέττα, κύριε» τῷ ἀπήντησαν, «μία κορβέττα ἀγορασθεῖσα, νυλωθεῖσα καὶ ἐξοπλισθεῖσα ὑπὸ ἐταιρίας ἐμπόρων Ἀγγλων, Γάλλων καὶ Κορφιωτῶν, φέρουσα πλήρωμα ἐκ τῶν διαφόρων τούτων ἐθνικοτήτων καὶ κυβερνωμένη ὑπὸ τοῦ ἀνδρείου πλοίαρχου Στραδένα. Ἰσως κατορθώσῃ αὕτη ὅτι δὲν κατέρωθασαν τὰ πολεμικὰ πλοῖα τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας!» «Ἄ! εἶπεν ὁ Στάρκος, «πρόκειται περὶ ἀναχωροῦσης κορβέττας!... Καὶ διὰ ποίας θαλάσσης, ἂν εὐαρεσθῆσθε;»

— «Διὰ τὰς θαλάσσης, ὅπου θὰ δυνηθῇ νὰ συναντήσῃ, νὰ προσβάλλῃ καὶ νὰ αἰχμαλωτίσῃ τὸν περιβόητον Σακρατίφ!»

— «Θὰ σᾶς παρακαλέσω λοιπόν, ἂν δὲν σᾶς ἀπαρέσκῃ νὰ μοι εἴπητε, τί εἶνε αὐτός ὁ περιβόητος Σακρατίφ;»

— «Ἐρωτᾶτε τί εἶνε ὁ Σακρατίφ;» ἐφώνησεν ὁ Κορφιώτης ἐμβρόντητος, εἰς βοήθειαν τοῦ ὁποίου ἦλθεν ὁ Ἀγγλος τονίζων τὴν ἀπάντησίν του δι' ἑνὸς «ah!» ἐκπλήξεως.

Ἀνθρώπος ἀγνοῶν ἀκόμη τί ἦτο ὁ Σακρατίφ καὶ μάλιστα ἐν μέσοις Κορφοῖς καὶ καθ' ἣν στιγμήν τὸ ὄνομα τοῦτο ἦτο εἰς τὰ στόματα ὅλων, βεβαίως θὰ ἐξελαμβάνετο ὡς φαινόμενον. Ἀλλ' ὁ πλοίαρχος τῆς Καρύστας παρκτηρήσας πάραυτα τὴν ἐντύπωσιν, ἣν προῦξένησεν ἡ ἀγνοία του, ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ:

— «Εἰμαι ξένος κύριοι. Ἐρθασα αὐτὴν τὴν στιγμήν ἐκ Ζάρας, τοῦτέστιν ἐκ τοῦ βάρθους τῆς Ἀδριατικῆς, καὶ δὲν εἶμαι διόλου ἐν γνώσει τῶν διατρεχόντων εἰς τὰς Ἰονίους νήσους.»

— «Εἰπέτε τότε, περὶ τῶν διατρεχόντων εἰς τὸ Ἀρχιπέλαγος!» ἐφώνησεν ὁ Κορφιώτης, «διότι τῇ ἀληθείᾳ, ὁλόκλη-

ρον τὸ Αἶγατον ὁ Σακρατίφ κατέστησε θέατρον τῶν πειρατειῶν του!»

— «Ἄ! ἐκαμεν ὁ Νικόλαος Στάρκος, «πρόκειται περὶ πειρατοῦ;...»

— «Περὶ πειρατοῦ, περὶ ληστοῦ, περὶ ἐνὸς τέρατος τῆς θαλάσσης!» ἐπανέλαβεν ὁ παχὺς Ἀγγλος. «Ναί! ὁ Σακρατίφ ἀξίζει ὅλα αὐτὰ τὰ ὀνόματα καὶ ἀκόμη ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ ἐφεύρωμεν πρὸς χαρακτηρισμὸν τιοῦτου κακούργου!»

Ἐνταῦθα ὁ Ἀγγλος διεκόπη ἐπὶ τιγμὴν ὅπως ἀναπνεύσῃ καὶ εἶτα! «Ἐκεῖνο τοῦ μὲ ἐκπλήττει, κύριε» προσέθηκεν, «εἶνε ὅτι ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ συναντήσῃ ἕνα Εὐρωπαῖον μὴ γνωρίζοντα τί εἶναι ὁ Σακρατίφ!»

— «ὦ κύριε! ἀπήντησεν ὁ Στάρκος, «τὸ ὄνομα αὐτὸ δὲν μοι εἶνε ὅλως διόλου ἀγνωστον, πιστεύσατέ με! ἀλλὰ ἡγνούουν ὅτι αὐτός ἐκράτει σήμερον ὁλόκληρον τὴν πόλιν ἐν ταρχῇ. Μήπως οἱ Κορφοὶ ἡπειλήθησαν δι' ἐπιδρομῆς τοῦ πειρατοῦ τούτου;»

— «Δὲν θὰ ἐτόλμα!» ἐφώνησεν ὁ ἔμπορος, «Ποτὲ δὲν θὰ ἐρριψοκινδύνευε νὰ θέσῃ τὸν πόδα εἰς τὴν νῆσον μας!»

— «Ἄ! ἀληθῶς;» ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος τῆς Καρύστας.

— «Βεβαίως, κύριε, καὶ ἂν τὸ ἔπραττεν, αἱ ἀγρόναι! ναί! αἱ ἀγρόναι θὰ ὤρθευντο μόναι των εἰς ἀπάσας τὰς γωνίας τῆς νήσου διὰ νὰ τὸν συλλάβωσι διερχόμενον!»

— «Ἀλλὰ τότε, πόθεν ἡ συγκίνησις αὕτη;...» Ἐρθασα πρὸ μιᾶς μόλις ὥρας καὶ δὲν δύναμαι νὰ ἐννοήσω τί συμβαίνει.....»

— «Ἰδοὺ, κύριε,» ἀπήντησεν ὁ Ἀγγλος. «Δύο ἐμπορικὰ πλοῖα, οἱ Τρεῖς Ἀδελφοὶ καὶ τὸ Καρνάτικ συνελήφθησαν πρὸ μηνὸς περίπου ὑπὸ τοῦ Σακρατίφ, καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκ τῶν δύο πληρωμάτων ἐπέζησεν, ἐπωλήθη εἰς τὰς ἀγορὰς τῆς Τριπολίτιδος!»

— «ὦ! ἀπεκρίθη ὁ Στάρκος, «ἰδοὺ μία ἀπεχθὴς πρᾶξις, διὰ τὴν ὁποίαν αὐτός ὁ Σακρατίφ ἠδύνατο νὰ μετανοήσῃ!»

— «Τότε λοιπόν, ἔπανελάθεν ὁ Κορ-
φιώτης, μερικοὶ ἔμποροι συνηνώθησαν
ὅπως ὀπλισώσι μίαν πολεμικὴν κορβέ-
ταν, ἔχον ταχύπλουν, φέρουσαν ἐκλε-
κτὸν πλήρωμα καὶ κυβερνωμένην ὑπὸ
τολμηροῦ ναύτου, τοῦ πλοίαρχου Στρα-
δένα, διὰ νὰ καταδιώξῃ τὸν Σακρατίφ.
Τὴν φορὰν ταύτην ἠμποροῦμεν νὰ ἐλπί-
ζωμεν ὅτι ὁ πειρατής, ὅστις κρατεῖ εἰς
χεῖρας τοῦ ὅλου τὸ ἐμπόριον τοῦ Αἰγαί-
ου, δὲν θὰ ἀποφύγῃ τὴν εἰμαρμένην του!»
— «Τῷ ὄντι θὰ εἴνε δύσκολον αὐτό,»
ἀπήντησεν ὁ Στάρκος.

— «Καί» προσέθηκεν ὁ Ἀγγλος ἔμ-
πορος, «Ἐὰν βλέπετε τὴν πόλιν ἐν συγ-
κινήσει, ἐὰν ὅλη ἡ κοινωρία συνήχθῃ ἐπὶ
τῆς Esplanade τὸ ἔπραξεν ἵνα παραστῇ
εἰς τὸν ἀπόπλουν τῆς Συμφάντας. ἦ-
τις θὰ χαιρετισθῇ ὑπὸ μυριάδων οὐρ-
ρᾶ, ὅταν θὰ κατέρχεται τὸν πορθμὸν
τῶν Κορφῶν!»

«Ὁ Νικόλαος Στάρκος ἔμαθεν ἀναφι-
βόλως πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμει νὰ μάθῃ. Ἡ χα-
ρίστησε λοιπὸν τοὺς συνομιλητάς του καὶ
ἐγερεθεὶς ἀνερμήχθη πάλιν μετὰ τοῦ ὄχλου.
Τὰ παρὰ τῶν Ἀγγλῶν καὶ τῶν Κορφιο-
τῶν λεγθέντα δὲν ἦσαν οὐδαμῶς ὑπερβο-
λικά. Ἦσαν ἀληθέστατα! Ἀπὸ τινων ἐ-
τῶν, αἱ πειρατεῖαι τοῦ Σακρατίφ ἐδη-
λοῦντο διὰ πράξεων ἀπιστροπαίων. Ἐμ-
πορικὰ πλοῖα πάσης ἐθνικότητος εἶχον
προσβληθῇ ὑπὸ τοῦ τότε θυρασέως, ὅσον
αἰμοχαροῦς τούτου πειρατοῦ. Πόθιν ἤρ-
χετο; Τίς ἡ καταγωγή του; Ἀνῆκεν εἰς
τὴν γενεὰν ἐκείνην τῶν ληστοπειρατῶν
τῶν ἐκ Βαρβαρίας καταγομένων; Τίς ἡ-
δύνατο νὰ ἠξέυρῃ; Οὐδεὶς τὸν ἐγνώρι-
ζεν. Οὐδεὶς τὸν εἶδε ποτέ. Ἐκ τῶν εὐ-
ρεθέντων ὑπὸ τὸ πῦρ τῶν τηλεβόλων
του, οὐδεὶς εἶχεν ἐπανελθεῖν οἱ μὲν ἐφο-
νεύθησαν, οἱ δὲ ἐπωλήθησαν. Τὰ πλοῖα
ὧν ἐπέβαινε τίς ἠδύνατο νὰ περιγράψῃ;
Μετέβαιναν ἀκαταπαύστως ἐκ τοῦ ἑνὸς
εἰς τὸ ἄλλο. Ἐπετίθετο ὅτῃ μὲν διὰ τα-
χύπλου ἀνατολικοῦ βρικήου, ὅτῃ διὰ τι-
νος τῶν ἐλαφρῶν ἐκείνων κορβετῶν. ὅς
δὲν ἠδύνατό τις νὰ νικήσῃ εἰς τὸν δρό-

μον καὶ πάντοτε ὑπὸ σημαίαν μέλαιναν.
Ὅσκις κατὰ τινα τῶν συμπλοκῶν τού-
των, δὲν ἐδείκνυτο ὁ ἰσχυρότερος καὶ ἡ-
ναγκάζετο νὰ ζητήσῃ διὰ τῆς φυγῆς τὴν
σωτηρίαν του, πρὸ φοβεροῦ τινος πολεμι-
κοῦ σκάφους, ἐξηφάνιζετο αἰφνιδίως. Καί
ἐν τίνι ἀγνώστῳ γωνίᾳ τοῦ Ἀρχιπελά-
γους θὰ ἐπειρᾶτό τις νὰ τὸν ἀναζητήσῃ;
Ἐγνώριζε τὰς μυστικώτερας διόδους τῶν
παρελίων τούτων, ὧν ἡ ὑδρογραφία ἦν
εἰσέτι ἀτελής κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην.
Ἦτο δὲ ναύτης δεξιὸς καὶ πολεμιστὴς
φοβερὸς, ἀκολουθούμενος ὑπὸ ναυτῶν πρὸ
οὐδενὸς ὑποχωρούντων, εἰς οὓς μετὰ τὴν
μάχην δὲν ἐλησμονεῖ νὰ παραχωρῇ τὸ
αὐτοῦ σκάφος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ὅλου, ἦτοι
ὥρας τινὰς σφαγῆς καὶ λεηλασίας. Τὸν
ἠκολούθουν ὅπουδήποτε καὶ ἂν τοὺς ὠ-
δήγει. Ἐξετέλουν τὰς διαταγὰς του, οἰ-
αυδῆποτε καὶ ἂν ἦσαν. Ἦσαν πρόθυμοι
νὰ φονευσθῶσιν ὅλοι δι' αὐτόν. Ἡ ἀπειλὴ
τῆς φρικωδεστέρας βασάνου ἐν ἰσχυεῖ νὰ
τοὺς ἀναγκασθῇ νὰ καταδδᾶσιν τὸν
ἀρχηγὸν ὅστις ἐξήσκει ἐπ' αὐτῶν ἀληθῆ
γοητεῖαν. Εἰς τοιοῦτους ἀνθρώπους, εἴνε
σπάνιον νὰ ἀντιστῇ πολεμικὴ ναὺς, πό-
σω μᾶλλον ἔμπορικόν, ὡς τινὲς ἐλλείπουσι
τὰ πρὸς ὑπεράσπισιν; Ἀλλ' ἐν πάσῃ πε-
ριπτώσει, ἐὰν ὁ Σακρατίφ, παρὰ πᾶσάν
του τὴν ἐπιδειξιότητα, συνελαμβάνετο ὑ-
πὸ πολεμικοῦ τινος πλοίου, θὰ προὔτιμα
μᾶλλον ν' ἀνατιναχθῇ εἰς τὸν ἄερα, παρὰ
νὰ παραδοθῇ. Διηγοῦνται μάλιστα ὅτι,
κατὰ τινα τοιοῦτου εἶδους ἐπιχειρήσιν,
στερούμενος πολεμοφοδίων, εἶχε πληρώ-
σει τὰ τηλεβόλα του διὰ τῶν μόλις ἀπο-
κοπείσων κεφαλῶν ἐκ τῶν πτωμάτων, ἅ-
περ ἐπέστρωνον τὸ κατὰστρωμά του. —
Τοιοῦτος ὁ ἀνὴρ, ὃν ἡ Συμφάντα εἶχεν ἐν-
τολὴν νὰ καταδιώξῃ τοιοῦτος ὁ φοβερὸς
πειρατής.

Μετὰ μικρὸν ἐκπυρσοκρότησις ἀντήχη
σε καὶ καπνὸς μετὰ ζωηρᾶς λάμψεως ὑ-
ψώθη ὑπεράνω τῆς Ἀκροπόλεως. Ἦτο τὸ
σημαῖον τοῦ ἀπόπλου. Ἡ Συμφάντα
ἀπάρασσα ἤρξατο κατερχομένη τὸν πόρον.
Ἄπας ὁ ὄχλος συνέρρευσεν ἐπὶ τῶν χει-

λέων τῆς Esplanade πρὸς τὸ μνημεῖον τοῦ σιρ Μαίτλανδ. Ὁ Στάρκος ἐλευσθεὶς ὑπὸ αἰσθήματος, ἰσχυροτέρου ἢ ἀπλῆς περιεργείας, εὐρέθη ἐντὸς ὀλίγου εἰς τὴν πρώτην τάξιν τῶν θεατῶν.

Ὁλίγον μετὰ ταῦτα, ἡ κορβέττα κατάρωτος ἐνεφανίσθη ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς σελήνης λοξοπλοοῦσα πρὸς τὸ Λευκὸν ἁκρωτήριον. Δεύτερος κρότος πυροβόλου ἀντήχησεν ἐν τῇ ἀκροπόλει, εἴτα τρίτος, εἰς οὗς ἀπήντησαν τρεῖς ἐκπυρσοκροτήσεις φωτίσασαι τὰς κανονοστοιχίας τῆς κορβέττας, καθ' ἣν στιγμὴν ἔκαμπε τὸν ὄρμον Καρδάριο. Μεθ' οὗ τὸ πᾶν ἐπνέπεν εἰς τὴν σιγὴν καὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ πλῆθος διαχυθὲν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ προαστείου Καστράδας, ἀφῆκε τὸ πεδῖον εὐκαίρην εἰς τοὺς ἀοαίους περιπατητάς, οὗς ὑπόθεσις τις ἢ εὐχαρίστησις ἐκράτει ἐπὶ τῆς Esplanade.

Ὁ Νικόλαος Στάρκος, πάντοτε συννους, διέμενεν ἐπὶ μίαν ἔτι ὥραν ἐπὶ τῆς σχεδὸν ἐρήμου ἀχανοῦς πλατείας. Ἄλλ' ἡ σιγὴ τῆς πλατείας δὲν θὰ ἔφθανε μήτε μέχρι τῆς κεφαλῆς του μήτε μέχρι τῆς καρδίας του. Ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς του ἔλαμπε πῦρ, ὅπερ τὰ βλέφαρα δὲν κατάρθουν νὰ συγκαλύψωσι. Τὸ βλέμμα του ὡς δι' ἀκουσίρου κινήματος ἐστρέφετο πρὸς τὴν ἐξερριζωμένην ἤδη ὀπισθεν τοῦ συγκεχυμένου ὄγκου τῆς νήσου κορβέτταν. Ὅτε ἡ ἐνδεκάτη ἤχησεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος, τότε ὁ Νικ. Στάρκος ἐσκέφθη νὰ μεταβῇ εἰς τὴν παρὰ τὸ Ὑγειονομεῖον ὀρισθεῖσαν μετὰ τοῦ Σκόπελου συνεύτευξιν. Ἀνέλαβε λοιπὸν τὰς πρὸς τὸ Νέον Φρούριον ἀγούσας καὶ μετ' ὀλίγον ἔφθασεν εἰς τὴν προκυμαίαν.

Ὁ Σκόπελος τὸν περιέμενεν ἐκεῖ. Ὁ πλοίαρχος τῆς σκολέβας ἐπορεύθη πρὸς αὐτόν.

« Ἡ κορβέττα Συφάντα ἀνεχώρησε! » τῷ εἶπε.

— « Ἄ! » ἔκαμεν ὁ Σκόπελος.

— « Ναι, διὰ νὰ καταδιώξῃ τὴν Σακρατίφ! »

— « Αὐτὴ ποῦ μᾶς ἐνδιαφέρει! » ἀπεκρίθη ἀπλῶς ὁ Σκόπελος, δεικνύων τὸ πα-

ρὰ τοὺς πρόποδας τῆς ἀποβάθρας ταναυεύμενον μονόζυλον. Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡ λέμβος προσήγγιζε τὴν Καρύσταν καὶ ὁ Νικόλαος Στάρκος ἐπήδα ἐπὶ τοῦ καταστρώματος λέγων.

— « Αὐριον, εἰς τοῦ Ἐλιζούνδου! »

Ζ. Τὸ ἀπόδοπον.

Τὴν ἐπομένην περὶ τὴν δεκάτην τῆς πρωίας, ὁ Νικόλαος Στάρκος ἀπεβίβασθη ἐπὶ τῆς προκυμαίας πρὸς τὴν τραπέζαν. Δὲν ἦτο ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν παρευσιάζετο εἰς τὸ γραφεῖον, καὶ εἶχε πάντοτε ἐκκληφθῇ ὡς πελάτης οὐ αἰ ὑποθέσεις δὲν εἶναι ποσῶς καταφρνητέαι. Ἐν τούτοις, ὁ Ἐλιζούνδος ἐγνώριζεν ἄριστα καὶ αὐτόν καὶ τὰ κατὰ τὸν βίον του. Δὲν ἠγνόει μάλιστα ὅτι ἦτο υἱὸς τῆς ἡρώδους ἐκείνης περὶ ἣς εἶχε ποτε ὀμιλήσει πρὸς τὸν Ἐρρίκον Ἀλβερτέ. Ἄλλ' οὐδεὶς ἐγίνωσκεν οὐδὲ ἠδύνατο νὰ γινώσκῃ τίς ἦτο ὁ πλοίαρχος τῆς Καρύστας.

Προφανῶς ὁ Νικόλαος Στάρκος περιμένετο, ὡς ἀναγγελλθεὶς προτοῦ παρουσιασθῇ. Τῷ ὄντι ἡ 48 ὥρας πρότερον φθάσασα καὶ ἐξ Ἀρκαδίας προερχομένη ἐπιστολὴ ἐξ αὐτοῦ ἐπέμφθη ὠδηγῆθαι λοιπὸν παρευθὺς εἰς τὸ γραφεῖον ἐν ᾧ εὕρισκετο ὁ τραπέζιτης, ὅστις ἔλαβε τὴν πρόνοιαν νὰ κλειδῶσῃ ἔσωθεν τὴν θύραν. Ὁ Ἐλιζούνδος καὶ ὁ πελάτης του ἦσαν ἤδη ἀπέναντι ἀλλήλων. Οὐδεὶς θὰ ἤρχετο νὰ τὸν ταράξῃ. Οὐδεὶς θὰ ἤκουεν ὅ,τι θὰ ἐλέγετο ἐν τῇ συνδιαλέξει ταύτῃ.

— « Καλημέρα, Ἐλιζούνδε, » εἶπεν ὁ πλοίαρχος τῆς Καρύστας, ριπτόμενος ἐπὶ τινος ἀνγκλίντρου μετὰ τῆς ἀπαθείας ἀνθρώπου εὐρισκομένου εἰς τὴν οἰκίαν του. « Νά, ἐντὸς ὀλίγου συμπληροῦνται ἑξ μῆνες ἀφ' ὅτου δὲν σὰς εἶδον, ἐν ᾧ σὺ εἰς ἐλαμβάνετε συχνὰ εἰδήσεις περὶ ἐμοῦ! Δὲν ἠθέλησα λοιπὸν νὰ περάσω τόσῳ πλησίον τῶν Κορφῶν, χωρὶς νὰ σταματήσω ἵνα λάβω τὴν εὐχαριστήσιν νὰ σὰς θλίψω τὴν χεῖρα. »

— « Δὲν ἤλθατε μήτε διὰ νὰ με ἰδῇτε, μήτε διὰ νὰ μοὶ ἐκφράσῃτε τὰ φιλικὰ σας αἰσθήματα, Νικόλαε Στάρκε, » ἀπεκρίθη

ὁ τραπεζίτης δι' ὑποκώφου φωνῆς. «Τί μέ θέλετε;»

«Ε!» ἐφώναζεν ὁ πλοίαρχος, «ἀναγνωρίζω ἄριστα τὸν παλαιόν μου φίλον Ἐλιζοῦνδον. Τίποτε εἰς τὰ αἰσθήματα, τὰ πάντα εἰς τὰ συμφέροντα! Πρὸ πολλοῦ ἐκλείσατε τὴν καρδίαν σας εἰς τὸ συρτάρι τοῦ μυστικωτέρου σας κιβωτίου—συρτάρι, τοῦ ὁποίου ἐχάσατε τὸ κλειδί!»

— «Θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε τὴν αἰτίαν τῆς ἐλευσεώς σας,» καὶ διὰ τί μοῦ ἐγράψατε;» ἐπανέλαθεν ὁ Ἐλιζοῦνδος.

— «Τῷ ὄντι, ἔχετε δίκαιον Ἐλιζοῦνδε. Μακρὰν αἰ μικρολογίαι! Ὡς σοβαροί! Ἐχομεν σήμερον νὰ συζητήσωμεν περὶ σπουδαιοτάτων συμφερόντων, καὶ δὲν ἐπιτρέπεται οὐδεμία χρονοτριβή!»

«Ἡ ἐπιστολή σας μοι ὁμιλεῖ περὶ δύο ὑποθέσεων,» ἐπανέλαθεν ὁ τραπεζίτης. «ἡ μίᾳ ἀνήκει εἰς τὴν κατηγορίαν τῶν συνήθων συμφερόντων, ἡ ἑτέρα σας εἶναι καθαρῶς ἀτομική.»

— «Τῷ ὄντι, Ἐλιζοῦνδε.»

— «Ὁμιλήσατε λοιπόν, Νικόλαε Στάρκε! Βιάζομαι νὰ τὰς γνωρίσω ἀμφοτέρως.»

Φανερόν ὅτι ὁ τραπεζίτης ἐξεφράζετο κατηγορηματικώτατα, ἐπιθυμῶν διὰ τούτου νὰ κάμῃ τὸν ἐπισκέπτην του νὰ ἐξηγηθῇ χωρὶς νὰ κατατριβῇ τὴν κριτὴν εἰς ὑπεκφυγὰς καὶ περὶ ἱστολογίας. Ἀλλὰ τὸ ὅλως ἀντίθετον πρὸς τὴν σαφένειαν τῶν ἐκφράσεών του, ἦν ὁ ὀλίγον ὑπόκωφος τόνος δι' οὗ ἐγένοντο αὗται. Καταφανέστατον ὅτι ἐκ τῶν ἀπέναντι ἀλλήλων ἱσταμένων τούτων ἀνδρῶν ὁ κύριος τοῦ πεδίου δὲν ἦτο ὁ τραπεζίτης. Ἐπίσης δὲ ὁ πλοίαρχος δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ ἡμιμεριδίαν τι, ὅπερ ὁ Ἐλιζοῦνδος, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων χαμηλωμένους, δὲν παρετήρησε.

— «Ποίαν τῶν δύο ὑποθέσεων θὰ συζητήσωμεν κατ' ἀρχάς;» ἠρώτησεν ὁ Νικόλαος Στάρκης.

— «Κατ' ἀρχὰς ἐκεῖνην, ἣτις σας εἶνε καθαρῶς ἀτομική!» ἀπήντησεν ἄρκετὰ ζωηρῶς ὁ τραπεζίτης.

— «Προτιμῶ ν' ἀρχίσωμεν ἀπὸ ἐκεί-

νην, ἡ ὁποία δὲν εἶνε,» ὑπέλαθεν ὁ πλοίαρχος διὰ τόνου ὀξέως.

— «Ἐστὼ Νικόλαε Στάρκε! Περὶ τίνος πρόκειται;»

— «Περὶ ἀριθμοῦ αἰχμαλώτων, οἱ ὁποῖοι θὰ μὰς παραδοθῶσι ἐν Ἀρκαδίᾳ. Εὐρίσκονται ἐκεῖ 237 κεφαλαί, ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδιά, οἵτινες θὰ μεταφερθῶσι εἰς τὴν νῆσον Σκαρπάντο, ὁποῦθεν ἀναλαμβάνω νὰ τοὺς ὀδηγήσω εἰς τὴν βαρβαρικὴν ἀκτὴν. Ὅθεν, σας εἶνε γνωστόν Ἐλιζοῦνδε, ἐπειδὴ πολλάκις ἐκάμαμεν τοιαύτας συναλλαγὰς, οἱ Τούρκοι δὲν παραδίδουν τὸ ἐμπόρευσμά των, παρὰ ἀντὶ ἀργύρου ἢ ἐγγράφου φέροντος ἀξιοχρεῶν ὑπογραφὴν δίδουσιν αὐτῷ ποιῶν τινα ἀξίαν. Ἐρχομαι λοιπὸν νὰ σας ζητήσω τὴν ὑπογραφὴν σας, καὶ ὑποθέτω ὅτι θὰ φανῇτε πρόθυμοι νὰ τὴν δώσητε εἰς τὸν Σκόπελον, ὅταν σας φέρῃ τὰς συναλλαγματικὰς ὅλως ἐτοιμούς. Δὲν θὰ ἀναφυῇ οὐδεμία δυσχέρεια, δὲν εἶναι ἀληθές;»

Ὁ τραπεζίτης δὲν ἀπήντησεν. Ἀλλ' ἡ σιωπὴ τοῦ ἐδήλου τὴν συγκατάθεσίν του. Εἶχεν ἄλλως τε προηγουμένα βιάζοντα αὐτὸν νὰ συναινέσῃ.

— «Ὁφείλω νὰ προσθέσω,» ἐπανέλαθε μετ' ἀδιαφορίας ὁ Νικόλαος Στάρκης, «ὅτι ἡ δουλειὰ δὲν θὰ ᾔηε κακὴ. Αἱ ὀθωμανικαὶ κινήσεις λαμβάνουσι κακὴν τροπὴν ἐν Ἑλλάδι. Ἡ μάχη τοῦ Νικαρίνου θὰ ἔχῃ ἀπαισίους συνεπείας διὰ τοὺς Τούρκους, καὶ ἐὰν ἀναγκασθῶσι νὰ παραιτηθῶσι τοῦ πολέμου, δὲν ὑπάρχουν πλέον αἰχμαλῶτοι, παύουν καὶ αἱ πωλήσεις, παύουν καὶ τὰ κέρδη. Ἐκ τούτου αἱ τελευταῖαι αὗται συγκομιδαί, ἃς λαμβάνομεν εἰσέτι ὑπὸ ἄρκετὰ καλοὺς ὅρους, θὰ εὐρῶσιν ἀγοραστὰς εἰς ὑψηλὴν τιμὴν εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀφρικῆς. Οὕτω λοιπὸν θὰ εὐρῶμεν τὸ συμφέρον μας εἰς τὴν ἐπιχείρησιν ταύτην, καὶ σεῖς, τὸ ἰδικόν σας—κατὰ συνέπειαν.—Δύναμαι νὰ βασισθῶ ἐπὶ τῆς ὑπογραφῆς σας;»

— «Θὰ σας προεξοφλήσω τὰ γυμνάτια,» ἀπήντησεν ὁ Ἐλιζοῦνδος καὶ δὲν θὰ ᾔηε ἀνάγκη νὰ σας δώσω ὑπογραφὴν.»

— "Ὅπως σὰς ἀρέσκη, 'Ελιζούνδε," ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος, «ἀλλὰ θὰ ἤμεθα εὐχαριστημένοι καὶ μὲ μόνην τὴν ὑπογραφὴν σας. Ἄλλοτε δὲν θὰ ἐδυσκολεύεσθε νὰ τὴν δώσητε!»

— «Τὸ ἄλλοτε δὲν εἶναι σήμερον.» εἶπεν ὁ 'Ελιζούνδος, «καὶ σήμερον ἔχω ἰδέα· διαφόρους ἐπὶ ὅλων αὐτῶν!»

«Α! ἀληθῶς!....» Ὅπως σὰς ἀρέσκη ἐπὶ τέλους! Ἀλλὰ, εἶναι λοιπὸν ἀληθές ὅτι ἐζητεῖτε νὰ ἀποσυρθῆτε τῶν πραγμάτων ὡς ἤκουσα νὰ λέγητε πρὸ πολλοῦ;»

— «Ναί, Νικόλαε Στάρκε!» ἀπήντησεν ὁ τραπεζίτης δι' ἀσθενεστέρους φωνῆς· «καὶ καθ' ὅσον ἀφορᾷ ὑμᾶς, ἰδοὺ ἡ τελευταία πράξις, ἣν θὰ κάμωμεν ὁμοῦ. ἐπειδὴ ἐξαρτᾶτε τὴν ἐπιτυχίαν σας ἐκ τῆς πράξεώς μου!»

— «Τὴν ἐξαρτῶ ἀπολύτως, 'Ελιζούνδε,» ἀπήντησε ξηρῶς ὁ Στάρκος καὶ ἐγερθεὶς ἔκκαμ' εἰς τινὰς κύκλους ἐν τῷ θαλαμίσκῳ χωρὶς νὰ παύσῃ ὁμῶς περιβάλλων τὸν τραπεζίτην διὰ βλέμματος ὀλίγον φιλόφρονος. Σταθεὶς δὲ τέλος πρὸ αὐτοῦ.

— «Ἀφέντη 'Ελιζούνδε,» εἶπε διὰ τόνου χλευαστικοῦ, «εἰσθε λοιπὸν ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε σκέπτεσθε ν' ἀποσυρθῆτε τῶν πραγμάτων;»

— «Ἐ, λοιπὸν,» ἐπανέλαβεν ὁ πλοίαρχος, «τί θὰ κάμετε διὰ τὰ ἑκατομμύρια, τὰ ὅποια ἐκερδίσκατε, δὲν θὰ τὰ πᾶρετε μαζὶ σας εἰς τὸν ἄλλον κόσμον! Τοῦτο θὰ σὰς ἔφρεν ἐμπόδιον εἰς τὸ τελευταῖον ταξίδι! Ἄμ' σὺ ἀναχωρήσης, εἰς ποῖον θὰ μεταβῶσι;»

Ὁ 'Ελιζούνδος ἐξηκολούθει σιγῶν.

— «Θὰ μεταβῶσι εἰς τὴν θυγατέρα σας,» ἐπανέλαβεν ὁ Νικόλαος Στάρκος, «εἰς τὴν ὠραίαν Ἀδζίνην 'Ελιζούνδου! Θὰ κληρονομήσῃ τὴν περιουσίαν τοῦ πατρὸς της. Οὐδὲν δικαιοτέρον! Ἀλλὰ τί θὰ τὴν κάμῃ; Μόνη ἐν τῇ ζωῇ, κάτοχος τῶσαν ἑκατομμυρίων;»

Ὁ τραπεζίτης ὕψωσεν οὐχὶ ἄνευ ἀγωνίας τὴν κεφαλὴν, καὶ γοργῶς, ὡς ἀν-

θρωπὸς ποιῶν ὁμολογίαν, ἥς τὸ βάρος ἀποπνίγει αὐτόν.

— «Ἡ θυγάτηρ μου δὲν θὰ ἦνε μόνη!» εἶπε.

— «Θὰ τὴν ὑπανδρεύσητε;» ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος. «Καὶ μὲ τίνα, ἂν εὐαρεστῇσθε; Ποῖος ἄνθρωπος θὰ θελήσῃ τὴν Ἀδζίνην 'Ελιζούνδου, ὅταν μάθῃ, πόθεν προέρχεται κατὰ μέγα μέρος ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς της; Καί, προσθέτω, ὅταν αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τὸ μάθῃ, εἰς τίνα ἢ Ἀδζίνην 'Ελιζούνδου θὰ τολμήσῃ νὰ δώσῃ τὴν χεῖρα της;»

— «Πῶς θὰ τὸ ἐμάθουν;» ἐπανέλαβεν ὁ τραπεζίτης. «Τὸ ἀγνοεῖ ἔως τώρα, καὶ ποῖος θὰ τῆς τὸ εἴπῃ.»

— «'Εγὼ, ἐν ἀνάγκῃ!»

— «Σεῖς;»

— «'Εγὼ!..... Ἀκούσατε, 'Ελιζούνδε; καὶ σταθμίσατε καλῶς τοὺς λόγους μου, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος τῆς Καρύσσης μετὰ κατεντρεχούς ἀναιδείας, διότι δὲν θὰ ἐπανάλθω πλέον ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου περὶ οὗ θὰ σὰς ὁμιλήσω. Ἡ κολοσιαία αὕτη περιουσία ὀφείλεται ἐξ ὀλοκλήρου εἰς ἐμέ, εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις αἱ ὁμοῦ ἐποιήσαμεν καὶ εἰς τὰς ὁποίας ἐρριψαίνοντο τὴν κεφαλὴν μου! Ὀφείλονται εἰς τὸ ἐμπόριον τῶν φορτίων τῶν αἰχμαλώτων, τῶν συλληφθέντων καὶ πωληθέντων κατὰ τὸν ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας πόλεμον, τὰ ἐναποταμιευθέντα ὑφ' ὑμῶν ταῦτα ὀφέλη, ὧν τὸ κεφάλαιον ὑπολογίζεται καθ' ἑκατομμύρια!» Ἐ, εἶναι δικαίωμα τὰ ἑκατομμύρια ταῦτα νὰ ἐπανάλθωσι· εἰς ἐμέ! Εἶμαι χωρὶς προλήψεις, ἐγὼ, τὸ γνωρίζετε ἐπὶ τέλους! Δὲν θὰ σὰς ἐρωτήσω πόθεν προέρχεται ἡ περιουσία σας! Ἄμ' ὁ πόλεμος περατωθῇ, καὶ ἐγὼ ἐπίσης θ' ἀποσυρθῶ τῶν πραγμάτων! Ἀ' ἴλ' οὐχ' ἤττον δὲν ἐπιθυμῶ νὰ εἶμαι μόνος ἐν τῇ ζωῇ, καὶ ἐννοῶ, σκεθῇτε το καλὰ, ἐννοῶ ἢ Ἀδζίνην 'Ελιζούνδου νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ Νικολάου Στάρκου!»

Ὁ τραπεζίτης ἐπ' ἀνέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντροῦ του. Ἡσθάνετο αὐτὸν μετα-

ἐν τῶν χειρῶν τοῦ ἀνθρώπου τούτου, τοῦ πρὸ κακοῦ συνεργοῦ του. Ἐγνώριζεν ὅτι ὁ κυβερνήτης τῆς Καρύστας δὲν θὰ ὑπεχώρει πρὸ οὐδενὸς ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του. Νὰ ἀπαντήσῃ ἀρνητικῶς εἰς τὴν πρότασίν του ;.....Μὲ κίνδυνον νὰ προκαλέσῃ καταιγίδα δὲν εἶχεν ἢ ἐν πρᾶγμα νὰ εἴπῃ, καὶ τὸ εἶπεν οὐχὶ ἀνευ δισταγμοῦ.

— «Ἡ θυγάτηρ μου δὲν δύναται νὰ γίνῃ σύζυγός σας, Νικόλαε Στάρκε, ἐπειδὴ ὀφείλει νὰ γίνῃ σύζυγος ἄλλου!»

— «Ἄλλου!» ἐφώνασεν ὁ Στάρκος. «Μὴ τὴν ἀλήθειαν ἐφθασα ἐγκαίρως! Ἄ! ἡ θυγάτηρ τοῦ τραπεζίτου Ἐλιζούνδου ὑπανδρεύεται ;.....»

— «Μετὰ πέντε ἡμέρας!»

— Καὶ ποῖον ὑπανδρεύεται ; ἡρώτησεν ὁ πλοίαρχος, οὗ ἡ φωνὴ ἔτρεμεν ἐξ ὀργῆς.

— «Ἐνα ἀξιωματικὸν Γάλλον.»

— «Ἐνα ἀξιωματικὸν Γάλλον! Ἀναμφιβόλως κανένα ἀπὸ τοὺς Φιλέλληνας ἔκεινους οἱ ὅποιοι ἦλθον πρὸς βοήθειαν τῆς Ἑλλάδος ;»

— «Ναί!»

— «Καὶ ὀνομάζεται ;»

— «Πλοίαρχος Ἐρρίκος δ' Ἀλβαρέτ.»

— «Αἱ! λοιπὸν, ἀφάντη Ἐλιζούνδε.» ἐπανέλαθεν ὁ Ν. Στάρκος πλησιάζας τὸν τραπεζίτην καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔχων προσηλωμένους εἰς τοὺς ἰδιόκους του, «ὡς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ὅτι αὐτὸς ὁ πλοίαρχος Ἐρρίκος δ' Ἀλβαρέτ θὰ μάθῃ ποῦς εἴσθε, δὲν θὰ θελήσῃ πλέον τὴν θυγατέρα σας, καὶ ὅταν ἡ θυγάτηρ σας γνωρίσῃ τὴν πηγὴν τῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς της, δὲν θὰ σκέπτηται πλέον νὰ γίνῃ σύζυγος τοῦ πλοίαρχου τούτου Ἐρρίκου δ' Ἀλβαρέτ! Ἐὰν λοιπὸν δὲν διαλύσῃτε τὸν γάμον τοῦτον σήμερον. αὔριον θὰ διαλυθῇ μόνος του, διότι αὔριον οἱ δύο μελλονύμφοι θὰ μάθωσι τὰ πάντα! Ναί!.....Ναί!.....μὴ τὸν δαίμονα, θὰ τὰ μάθωσι!»

Ὁ τραπεζίτης ἡγήθη ἀπαξ ἔτι, παρητήρησεν ἀτενῶς τὸν πλοίαρχον καὶ διὰ

τόνου καταφνοῦς ἀπελιπίσας.

— «Ἐστὼ!...θὰ αὐτοχειρισθῶ, Νικόλαε Στάρκε,» εἶπε «καὶ δὲν θὰ εἶμαι πλέον ὄνειδος διὰ τὴν θυγατέρα μου!»

— «Ὁ θάνατός σας» ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος, «οὐδέποτε θὰ ἀποδείξῃ ὅτι ὁ Ἐλιζούνδος δὲν ὑπῆρξε τραπεζίτης τῶν πειρατῶν τοῦ Αἰγαίου!»

Ὁ Ἐλιζούνδος κατέπεσεν ἐκμηδενισθείς. Ὁ Νικόλαος Στάρκος προσέθηκε:

— «Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ Ἀδελφὴ Ἐλιζούνδου δὲν θὰ γίνῃ σύζυγός αὐτοῦ τοῦ Ἐρρίκου Ἀλβαρέτ ἰδοὺ διατὶ θὰ γίνῃ ἐκούσα ἄκουσα σύζυγος τοῦ Νικολάου Στάρκου!» (ἀκολουθεῖ)

« ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ »

Μέλισσα κύτταφες ποτὲ τί κάνεις ἐς τὴ βοσκήτης;
Ἄνθη θε νύμφη δροσερὰ νὰ βάλῃ τὸ κεντρί της,
Ῥόδα καὶ ἀργιολούλουδα θε νὰ κορρολογήσῃ.
Ἰσιὰ πὺρ κάθε ἕνα δεινὸ τὸ μύσκο ἅν ρουεήσῃ.
Γυρίζει ἐς τὸ κουδίλι της καὶ εἶσομο μέλι γύναι.
ὦ! ἔτσι, Μαριγώ, καὶ ἐμὲ τραγῆς, ἅν τάνθη ἐκείνη!

Πετῆς τὸ ὄχι ἐλατρά,
ἅν μέλισσα κεντρώνεις,
τὰ νιάτα μου τὰ δροσερὰ
βυζαίνεις καὶ νεκρώνεις!

Μέλι τί κάνεις ἡ μέλισσα
τάνθη τὰ μυρουδάτα,
καὶ οὐ καμάρι καὶ ζωὴ
τὰ ἔρμα μου τὰ νιάτα!

Ἐν Πύργῳ

=

Ε. Βέλγος.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

ΙΗ'. Ὁ ἄνθρωπος ἐν τῇ φύσει.

Ῥιφθεις ἀσθενὴς καὶ γυμνὸς ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἄνθρωπος ἐφαίνετο πλασθεὶς δι' ὀλεθρον ἄνα ὀφρευκτον· οἱ κίνδυνοι τὸν ἡπείλουν πανταχόθεν· τὰ πρὸς ὑπεράσπισιν μέσα τῷ ἔλειπον· ἀλλ' ἐδόθη αὐτῷ ἡ ὁ-